

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 13Co/21/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8215203064
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Radomský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8215203064.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Andreja Radomského a členov senátu JUDr. Martina Barana a JUDr. Evy Šofrankovej v právnej veci žalobcu: 1/ IES REAL & CONSULTING spol. s r.o., so sídlom 8. května 504/27, 779 00 Olomouc, Česká republika, IČ: 607 04 080, 2/ A.. A. F., X.. XX.XX.XXXX, P. X. XXX/X, S., Č. K., právne zastúpení: JUDr. Jaroslav Bódiš, advokát, Pod papierňou 66, 085 01 Bardejov, IČO: 31310753, proti žalovanému: Správa a prenájom bytov Bardejov, s.r.o., so sídlom Nám. SNP 1, 085 01 Bardejov, IČO: 35 824 557, právne zastúpenému: JUDr. Svätoslav Vaško, advokát, Baštová 5/A, 085 01 Bardejov, IČO: 42232805, o určenie neúčinnosti právneho úkonu, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bardejov č. k. 3C/240/2015-359 zo dňa 21.11.2019, jednohlasne takto

rozhodol:

I. Potvrdzuje rozsudok vo výroku, ktorým určil, že kúpna zmluva z 04.03.2015 je voči žalobcovi v 2/ rade právne neúčinná a v súvisiacom výroku o trovách konania.

II. Žalobcovia v 1/ a 2/ rade majú právo na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Žalobcovia sa žalobou doručenu súdu 13.05.2015 domáhali určenia, že kúpna zmluva zo 04.03.2015 uzavretá medzi A.. R. E.U., X.. XX.XX.XXXX, L. K. X.. XX, XXX XX L. a žalovaným, na základe ktorej žalovaný nadobudol vlastnícke právo k nehnuteľnostiam: parcela M. F. Č.. XXXX/XX - zastavané plochy a nádvoria o výmere 407 m², spôsob využitia pozemku XX, stavba súpisné č. XXXX na parcele M. F. Č.. XXXX/XX, druh stavby XX, popis stavby - rodinný dom, zapísané na LV č. XXXX, v katastrálnom území L., ako aj parcela M. F. Č.. XX - zastavané plochy a nádvoria o výmere 431 m², spôsob využitia pozemku XX, parcela M. F. Č.. XX - záhrady o výmere 181 m², spôsob využitia pozemku X, stavba súpisné č. XXX na parcele M. F. Č.. XX, druh stavby XX, popis stavby - rodinný dom, zapísané na LV č. XXX, v katastrálnom území F., zavedená Okresným úradom, katastrálnym odborom, pod číslom Y. XXX/XXXX, je voči žalobcom v 1/ a 2/ rade právne neúčinná ako aj náhrady trov konania.

2. Okresný súd Bardejov ako súd prvej inštancie (ďalej len „súd prvej inštancie“), napadnutým rozsudkom rozhodol, cit.:

„Návrh z 19.12.2017 doručeny súdu 20.12.2017 na pripustenie vstupu žalobcu v 2. rade do konania na miesto žalobcu v 1. rade zamietla.

Určuje, že kúpna zmluva zo 4.3.2015 uzavretá medzi A.. R. E., X.. XX.X.XXXX, L. K.É. X. XX, L. a žalovaným, na základe ktorej žalovaný nadobudol vlastnícke právo k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. XXXX vedenom Okresným úradom Bardejov pre katastrálne územie L. ako parcela M. F. Č.. XXXX/

XX - zastavané plochy a nádvoría o výmere 407 m² a stavba - rodinný dom, súpisné č. XXXX na parcele M. F. Č.. XXXX/XX a k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. XXX vedenom Okresným úradom Bardejov pre katastrálne územie F. ako parcela M. F. Č.. XX - zastavané plochy a nádvoría o výmere 431 m², parcela M. F. Č.. XX - záhrady o výmere 181 m² a stavba - rodinný dom súpisné č. XXX postavená na parcele M. F. Č.. XX je voči žalobcovi v 2. rade právne neúčinná.

V prevyšujúcej časti žalobu zamietá.

Žalobcovi v 2. rade voči žalovanému a žalovanému voči žalobcovi v 1. rade priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.“

3. Právne súd prvej inštancie vec posúdil podľa ust. § 80 ods. 1 až 3 Civilného sporového poriadku, § 524 ods. 1 a 2, § 42a ods. 1, § 42a ods. 2, § 42a ods. 3, § 42b ods. 1, § 42b ods. 2, § 42b ods. 4 Občianskeho zákonníka, § 153 ods. 1 a 2 a článku 10 ods. 3 Civilného sporového poriadku.

4. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie skutkovo odôvodnil tým, že z výpisu z Obchodného registra vedeného Krajským súdom v Ostrave z 12.05.2015 bolo zistené, že žalobca v 1/ rade vznikol 25.04.1994, jeho štatutárnym orgánom - konateľom bol od 20.02.2013 do 24.09.2016 S. J. a od 24.09.2016 je ním H. R.. Z výpisu z Obchodného registra vedeného Okresným súdom Prešov, oddiel Sro, vložka č. XXXXX/P vyplýva, že žalovaný vznikol 14.11.2001 a jeho obchodný názov do 26.01.2018 bol C. C. R.. R. K..S.. Od 07.06.2005 je jedným zo spoločníkov obchodná spoločnosť R., C..R., H. XX, L. s výškou vkladu vo výške 143.319,40 eur, čo pri zapísanom základnom imaní spoločnosti vo výške 146.638,80 eur predstavuje 97,74 %. Ako konateľ žalovaného je od 18.06.2013 vedený H.. E. E., J. J. XX, L.. Z výpisu z Obchodného registra vedeného Okresným súdom Prešov, oddiel Sa, vložka č. XXXXX/P bolo zistené, že spoločník žalovaného - obchodná spoločnosť R., C..R., H. XX, L., A.: XX XXX XXX vznikol 26.08.1998. Od 26.08.1998 je ako predseda predstavenstva vedený A.. R. E., K. X.. XX, L.. V zmysle výpisu z Obchodného registra v mene spoločnosti koná predseda predstavenstva samostatne. Z výpisu z Obchodného registra vedeného Okresným súdom Prešov, oddiel Sro, vložka č. XXXXX/P bolo zistené, že ďalší spoločník žalovaného - obchodná spoločnosť K. M., R..K..S., od 02.06.2014 s názvom P. Š., R..K..S., K.X. X. XX, L., vznikol 28.10.1999, pričom od 20.04.2006 je jedným zo spoločníkov aj A.. R. E. s výškou vkladu 1.327,76 eur, čo v pomere k základnému imaniu spoločnosti vo výške 6.638,79 eur predstavuje 20 % podiel na základnom imaní spoločnosti. A.. R. E. je zároveň od 16.11.2004 vedený ako jeden z konateľov tejto spoločnosti. Zmenkovým platobným rozkazom Okresného súdu Prešov č. k. 21Zm/1/2011-36 z 15.04.2011 v konaní vedenom o návrhu žalobcu v 1/ rade proti A.. R. E. o zaplatenie sumy 172.425,- eur zo zmenky s príslušenstvom bolo A.. R. E.Š. uložené, aby do 3 dní od doručenia zmenkového platobného rozkazu zaplatil žalobcovi v 1/ rade zmenkovú sumu 172.425,- eur spolu so 6 % úrokom z omeškania ročne zo zmenkovej sumy od 23.06.2010 do zaplatenia, sumu 574,75 eur ako odmenu vo výške 1/3 percenta zmenkovej sumy a trovy konania vo výške 10.345,50 eur, alebo aby v tej istej lehote podal súdu odôvodnené námietky. V nadväzujúcom konaní o námietkach proti zmenkovému platobnému rozkazu Okresný súd Prešov rozsudkom č. k. 21CbZm/6/2011-28 z 15.01.2013 ponechal zmenkový platobný rozkaz v platnosti a A.. R. E. zaviazal nahradiť žalobcovi v 1/ rade trovy konania o námietkach proti vydanému zmenkovému platobnému rozkazu v sume 3.424,20 eur. Na základe podaného odvolania Krajský súd v Prešove rozsudkom č. k. 2CoZm/10/2014-316 z 26.06.2016 rozsudok Okresného súdu Prešov č. k. 21CbZm/6/2011-28 z 15.01.2013 potvrdil a A.. R. E. zaviazal žalobcovi v 1/ rade nahradiť na účet jeho právneho zástupcu trovy odvolacieho konania vo výške 1.593,89 eur. Označené rozhodnutia nadobudli právoplatnosť 22.07.2014. Z nich súd zistil, že právnym dôvodom vzniku pohľadávky žalobcu v 1/ rade voči A.. R. E. ako zmenečnému ručiteľovi bolo jeho ručenie za zmenku vystavenú garantom (L. J. C. A. R. C..R.), ktorá zabezpečovala zaplatenie kúpnej ceny za 605 ks kmeňových listinných akcií s menovitou hodnotou 1.331,08 eur spoločnosti L. J. R. C..R., ktoré boli prevedené žalobcom v 1/ rade ako predávajúcim na obchodnú spoločnosť O. U. Z., R. X, J. P., D. K., D. Zmluvou o kúpe cenných papierov z 22.06.2009. Zmenkovým platobným rozkazom Okresného súdu Prešov č. k. 21Zm/21/2010-40 zo 14.06.2011 v konaní vedenom o návrhu žalobcu v 2/ rade proti A.. R. E. o zaplatenie sumy 26.790,- eur zo zmenky s príslušenstvom bolo A.. R. E. uložené, aby do 3 dní od doručenia zmenkového platobného rozkazu zaplatil žalobcovi v 2/ rade zmenkovú sumu 26.790,- eur spolu so 6 % úrokom z omeškania ročne zo zmenkovej sumy od 23.06.2010 do zaplatenia, sumu 89,30 eur ako odmenu vo výške 1/3 percenta zmenkovej sumy a trovy konania vo výške 1.607,- eur, alebo aby v tej istej lehote podal súdu odôvodnené námietky. V nadväzujúcom

konaní o námietkach proti zmenkovému platobnému rozkazu Okresný súd Prešov rozsudkom sp. zn. 21CbZm/7/2011 z 15.01.2013 ponechal zmenkový platobný rozkaz v platnosti a A.. R. E. zaviazal nahradiť žalobcovi v 2/ rade trovy konania o námietkach proti vydanému zmenkovému platobnému rozkazu v sume 2.027,55 eur. Označené rozhodnutia nadobudli právoplatnosť 14.06.2014. Na základe podaného odvolania Krajský súd v Prešove rozsudkom č. k. 7CoZm/3/2013-294, 7CoZm/8/2013-294 z 30.04.2014 rozsudok Okresného súdu Prešov č. k. 21CbZm/7/2011-184 z 15.01.2013 potvrdil a A.. R. E. zaviazal žalobcovi v 2/ rade nahradiť na účet jeho právneho zástupcu trovy odvolacieho konania vo výške 936,51 eur. Z označených rozhodnutí súd zistil, že právnym dôvodom vzniku pohľadávky žalobcu v 2/ rade voči A.. R. E. ako zmenečnému ručiteľovi bolo jeho ručenie za zmenku vystavenú garantom (L. J. C. A. R. C..R.), ktorá zabezpečovala zaplatenie kúpnej ceny za 94 ks kmeňových listinných akcií s menovitou hodnotou 1.331,08 eur spoločnosti L. J. R. C..R., ktoré boli prevedené žalobcom v 2/ rade ako predávajúcim na obchodnú spoločnosť O. U. Z., R. X, J. P., D. K., D. Zmluvou o kúpe cenných papierov z 22.06.2009. Ďalej bolo predloženými listinnými dôkazmi preukázané, že na podklade vyššie označených rozhodnutí Okresného súdu Prešov a Krajského súdu v Prešove boli začaté exekučné konania vedené na návrh žalobcu v 1/ rade z 25.08.2014 súdnym exekútorom E.. E. R. pod sp. zn. EX 1100/2014 a poverenia Okresného súdu Bardejov č. XXXXXXXXXXXX, sp. zn. 9Er/548/2014 a návrh žalobcu v 2/ rade z 25.06.2014 pod sp. zn. EX 841/2014 a poverenia Okresného súdu Bardejov č. XXXXXXXXXXXX, sp. zn. 6Er/170/2014. V uvedených exekučných konaniach oprávnení navrhovali zriadenie exekučného záložného práva k parcele M. F. Č.. XXXX/XX, zastavané plochy a nádvoria o výmere 407 m², stavbe súp. č. XXXX na parcele č. XXXX/XX, obidve nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXX vedenom pre k. ú. L., ako aj k parcele M. F. Č.. XX zastavané plochy a nádvoria o výmere 431 m², parcele M. F. Č.. XX, záhrady o výmere 181 m² a stavbe súp. č. XXX postavenej na parcele M. F. Č.. XX, všetky tieto nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXX vedenom pre k. ú. F.. Aj keď v priebehu tohto súdneho konania bolo zistené, že v označených exekučných konaniach A.. R. E. ako povinný podal námietky proti vedeným exekúciám a navrhoval ich zastavenie, exekučné konanie bolo zastavené len vo veci sp. zn. 6Er/170/2014 a to uznesením Okresného súdu Bardejov v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove č. k. 28CoE/10/2017-172 z 19.06.2018 z dôvodu nedoplnenia návrhu na začatie exekúcie postupom podľa § 39 ods. 4 v spojení s § 243f ods. 1 Exekučného poriadku v znení účinnom od 23.12.2015 v lehote 30 dní, zmeškanie ktoré nebolo možné odpustiť. K právoplatnému zastaveniu exekučných konaní teda nedošlo pre úhrade judikovaných pohľadávok žalobcov. Z kúpnej zmluvy uzavretej medzi A.. R. E. ako predávajúcim a žalovaným ako kupujúcim zo 04.03.2015 súd zistil, že A.. R. E. odpredal žalovanému za kúpnu cenu 30.000,- eur nehnuteľnosti zapísané ako parcela M. F. Č.. XXXX/XX, zastavené plochy a nádvoria o výmere 407 m², stavba súp. č. XXXX na parcele M. F. Č.. XXXX/XX, obidve nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXX vedenom pre k. ú. L., ako aj parcelu M. F. Č.. XX zastavané plochy a nádvoria o výmere 431 m², parcelu M. F. Č.. XX, záhrady o výmere 181 m² a stavbu súp. č. XXX postavenú na parcele M. F. Č.. XX, všetky tri nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXX vedenom pre k. ú. F.. V zmluve predávajúci vyhlásil, že prevádzané nehnuteľnosti ani ich časti nie sú predmetom žiadneho súdneho, exekučného alebo iného správneho konania a že na uvedené nehnuteľnosti neexistujú žiadne ďalšie práva tretích osôb, ktoré by mohli priamo alebo nepriamo postihovať predmetné nehnuteľnosti, či prevod vlastníckych práv k nim. Zmluvné strany sa ďalej dohodli, že zápis prevodu vlastníckeho práva bude realizovaný na základe zrýchleného návrhu na vklad vlastníckeho práva (čl. IV bod 1 kúpnej zmluvy), čo potvrdzuje aj pripojený návrh na zrýchlený vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností zo 04.03.2015. Z predloženého rozhodnutia Okresného úradu Bardejov, katastrálny odbor č. Y. XXX/XXXX vyplýva, že na základe označenej kúpnej zmluvy bol hneď nasledujúci deň po podaní návrhu, t.j. 05.03.2015 povolený vklad vlastníckeho práva k označeným nehnuteľnostiam v prospech žalovaného. Zabezpečené výpisy z listov vlastníctva č. XXXX, k. ú. L. a č. XXX, k. ú. F.Š. potvrdzujú, že v žalobe označené nehnuteľnosti sú vedené vo vlastníctve žalovaného. Zo žalovaným predloženej zmluvy o kúpe cenných papierov z 22.06.2009 uzavretej medzi žalobcom v 1/ rade ako predávajúcim a spoločnosťou O. U. Z. ako kupujúcim bolo zistené, že predmetom zmluvy bol predaj 605 ks listinných kmeňových akcií v menovitej hodnote 1.331,08 eur za 1 akciu, ktorých emitentom je spoločnosť L.É. J. R. C..R., G. X, L., A.: XX XXX XXX za kúpnu cenu 570,- eur za 1 akciu, teda spolu v sume 344.850,- eur. Podľa čl. II bodu 4 označenej zmluvy, garantom zaplatenia dohodnutej kúpnej ceny bola spoločnosť L. J. C. A. R., C..R., Ľ. XX, L., ktorá sa podpísaním tejto zmluvy zaviazala, že v prípade, ak kupujúci nezaplatí dohodnutú kúpnu cenu, vysporiada záväzok kupujúceho do 15 dní po doručení písomnej výzvy predávajúceho. Garancia mala byť v zmysle uvedeného článku zmluvy zabezpečená vlastnou zmenkou garanta vystavenou na rad predávajúceho s avalom A.. R. E. a C. X., ako akcionárov spoločnosti L. J. C. A. R., C..R.. Predávajúci sa mohol domáhať zaplatenia kúpnej ceny len do výšky maximálne 344.850,- eur. Zmluvu za kupujúceho podpísal A.. R. E. ako splnomocnenec, za predávajúceho A.. A. F. ako

konateľ, za garanta R. M. ako člen predstavenstva a C. X. ako predseda predstavenstva. Zo žalovaným predloženej zmluvy o kúpe cenných papierov z 22.06.2009 uzavretej medzi žalobcom v 2/ rade ako predávajúcim a spoločnosťou O. U. Z. ako kupujúcim vyplýva, že predmetom zmluvy bol predaj 94 ks listinných kmeňových akcií v menovitej hodnote 1.331,08 eur za 1 akciu, ktorých emitentom je spoločnosť L. J. R. C. R., G. X, L., A.: XX XXX XXX za kúpnu cenu 570,- eur za 1 akciu, teda v spolu v sume 53.580,- eur. Aj v tomto prípade podľa čl. II bodu 4 označenej zmluvy, garantom zaplataenia dohodnutej kúpnej ceny bola spoločnosť L. J. C. A.A. R., C.R., Ľ. XX, L., ktorá sa podpísaním tejto zmluvy zaviazala, že v prípade, ak kupujúci nezaplatí dohodnutú kúpnu cenu, vysporiada záväzok kupujúceho do 15 dní po doručení písomnej výzvy predávajúceho. Garancia mala byť v zmysle uvedeného článku zmluvy zabezpečená vlastnou zmenkou garanta vystavenou na rad predávajúceho s avalom A.. R. E. a C. X., ako akcionárov spoločnosti L. J. C. A. R., C.R.. Predávajúci sa mohol domáhať zaplataenia kúpnej ceny len do výšky maximálne 53 580,- eur. Zmluvu za kupujúceho podpísal A.. R. E. ako splnomocnenec, za predávajúceho žalobca v 2/ rade, za garanta R. M. ako člen predstavenstva a C. X. ako predseda predstavenstva. Zo zmluvy o postúpení pohľadávky z 20.06.2013 predloženej žalobcom v 1/ rade vo veci vedenej tunajším súdom pod sp. zn. 9Er/548/2014 súd zistil, že ňou žalobca v 1/ rade postúpil žalobcovi v 2/ rade pohľadávku v sume 344.850,- eur vrátane jej príslušenstva a všetkých práv s ňou spojenými voči spoločnosti O. U. Z.A., ktorý je dlžníkom z tejto pohľadávky. Z čl. I bode 2 tejto zmluvy vyplýva, že pohľadávka mala vzniknúť na základe Zmluvy o kúpe cenných papierov z 22.06.2009, ktorou žalobca v 1/ rade previedol na spoločnosť O. U. Z. 605 ks listinných kmeňových akcií s menovitou hodnotou 1.331,08 eur za 1 ks spoločnosti L. J. R., C.R.. R. R. G. X, L. a že zaplataenie kúpnej ceny bolo zaistené vlastnou zmenkou spoločnosti L. J. R. C.R.. vystavenej na rad postupiteľa avalovanou A.. R. E. a C. X.. Zo zmluvy o postúpení pohľadávky z 20.06.2016 predloženej žalobcom v 1/ rade súd zistil, že aj ňou mal žalobca v 1/ rade postúpiť žalobcovi v 2/ rade pohľadávku v sume 344.850,- eur vrátane jej príslušenstva a všetkých práv s ňou spojených voči spoločnosti O. U. Z., ktorý je dlžníkom z tejto pohľadávky. Z čl. I bodu 2 aj tejto zmluvy vyplýva, že pohľadávka mala vzniknúť na základe Zmluvy o kúpe cenných papierov z 22.06.2009, ktorou žalobca v 1/ rade previedol na spoločnosť O. U. Z. 605 ks listinných kmeňových akcií s menovitou hodnotou 1.331,08 eur za 1 ks spoločnosti L. J. R., C.R.. R. R. G. X, L. a že zaplataenie kúpnej ceny bolo zaistené vlastnou zmenkou spoločnosti L. J. R. C.R.. vystavenej na rad postupiteľa avalovanou A.. R. E. a C. X.. Z účtovnej závierky žalobcu v 1/ rade registrovanej obchodným registrom vedeným Krajským súdom v Ostrave za rok 2016 vyplýva, že žalovaný v uvedenom účtovnom období vykázal k 31.12.2016 pohľadávky v sume 3.845.000,- Kč, ktoré boli vykázané ako krátkodobé pohľadávky, pričom v doplňujúcich položkách účtovnej závierky v časti o výške záväzkových vzťahov, ktoré k rozvahovému dňu majú dobu splatnosti dlhšiu ako 5 rokov nebola žalobcom v 1/ rade uvedená žiadna doplňujúca informácia. Obdobne z účtovných závierok žalobcu v 1/ rade za účtovné obdobia 2013 až 2015 bolo zistené, že žalobca v 1/ rade vykázal krátkodobé pohľadávky z obchodných vzťahov v obdobnej výške (t. j. v sume 3.721 tis. Kč ku dňu 31.12.2013, v sume 3.847 tis. Kč ku dňu 31.12.2014 a v sume 3.819 tis. Kč ku dňu 31.12.2015). V účtovnej závierke za rok 2015 bola súhrnná výška pohľadávok žalobcu v 1/ rade po lehote splatnosti vykázaná v sume 2.991 tis. Kč, v účtovnej závierke za rok 2014 bola súhrnná výška pohľadávok žalobcu v 1/ rade po lehote splatnosti vykázaná v sume 0,- Kč a v účtovnej závierke za rok 2013 bola súhrnná výška pohľadávok žalobcu v 1/ rade po lehote splatnosti vykázaná v sume 0,- Kč. Zo stranou žalobcov predložených uznesení Krajského súdu v Prešove č. k. 3CoZm/2/2017-415 zo 14.06.2017 a č. k. 6CoZm/3/2017-409 bolo zistené, že A.. R. E. v konaniach vedených Okresným súdom Prešov pod sp. zn. 21CbZm/6/2011 a 21CbZm/7/2011 žiadal o oslobodenie od súdnych poplatkov za podané dovolania proti rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 7CoZm/3/2013-294, 7CoZm/8/2013-294 z 30.04.2014 ako aj č. k. 2CoZm/10/20147 z 26.06.2014, ktoré konania boli Okresným súdom v Prešove pre nezaplataenie súdneho poplatku zastavené. Žiadané oslobodenia od súdnych poplatkov neboli A.. R. E. Okresným súdom Prešov priznané. Vyššie uvedenými uzneseniami Krajského súdu v Prešove však boli uznesenia okresného súdu, ktorými boli navrhované dovolacie konania zastavené zrušené z dôvodu procesného pochybenia prvoinštančného súdu spočívajúceho v nedoručení výzvy na zaplataenie súdnych poplatkov dovolateľovi pred vydaním uznesenia o zastavení dovolacích konaní.

5. Súd prvej inštancie právne vec posúdil tak, že v priebehu konania žalobcovia podaním doručeným 20.12.2017 požiadali o zmenu subjektov na ich strane tak, aby súd pripustil že na miesto žalobcu v 1/ rade vstúpi do konania žalobca v 2/ rade. Návrh odôvodňovali zmluvou o postúpení pohľadávok uzavretou medzi žalobcom v 1/ rade a žalobcom v 2/ rade z 20.06.2016, podľa ktorej mal žalobca v 1/ rade postúpiť svoju pohľadávku zo Zmluvy o kúpe cenných papierov z 22. júna 2009 na zaplataenie kúpnej ceny 344.850,- eur za prevod 605 ks listinných kmeňových akcií s menovitou hodnotou 1.331,08 eur/ks

spoločnosti L. J. R. C..R., ktorej zaplataenie bolo zabezpečené vlastnou zmenkou spoločnosti L. J. C. A. R., C..R.. avalovanou A.. R. E. a C. X. na žalobcu v 2/ rade. Vykonaným dokazovaním však súd zistil, že k postúpeniu tejto pohľadávky žalobcu v 1/ rade na žalobcu v 2/ rade došlo už 20.06.2013. Odhladiac od nespornosti tohto tvrdenia žalovaného produkovaného v podaní zo 06.08.2018, na ktoré poukazoval aj vo svojom vyjadrení z 28.08.2019 (žalobcovia toto jeho tvrdenie účinne nepopreli), žalovaný v konaní preukázal plné znenie zmluvy o postúpení pohľadávok z 20.06.2013 predloženej žalobcom v 1/ rade do spisu tunajšieho súdu sp. zn. 9Er/548/2014, podľa ktorého mal žalobca v 1/ rade práve touto zmluvou postúpiť svoju pohľadávku zo Zmluvy o kúpe cenných papierov z 22.06.2009 na zaplataenie kúpnej ceny 344.850,- eur za prevod 605 ks listinných kmeňových akcií s menovitou hodnotou 1.331,08 eur/ ks spoločnosti L. J. R. C..R., ktorej zaplataenie bolo zabezpečené vlastnou zmenkou spoločnosti L. J. C. A. R., C..R.. avalovanou A.. R. E.U. a C. X. na žalobcu v 2/ rade. Obsah oboznámených účtovných závierok žalobcu v 1/ rade za roky 2013 až 2016 o vykázanych pohľadávkach žalobcu v 1/ rade k poslednému dňu uvedených účtovných období posilňuje záver súdu o tom, že žalobca v 1/ rade nebol už od roku 2013 veriteľom postúpenej pohľadávky, ktorú má z titulu zmenkového ručenia voči A.. R. E.. V opačnom prípade by musel žalobca v 1/ rade vlastniť pohľadávku v sume okolo 9.000 tis. Kč a nie vykazovaných cca 3.700 tis. až 3 850 tis. Kč. Preto bolo vyvrátené tvrdenie žalobcov v 1/ a 2/ rade o postúpení pohľadávky žalobcu v 1/ rade žalovanému v 2/ rade po začatí tohto súdneho konania (teda 20.06.2016), naopak právna skutočnosť, s ktorou bol spojený prevod alebo prechod práv alebo povinností, o ktorých sa koná nastala už 20.06.2013, teda pred začiatkom tohto súdneho konania, ktoré začalo 13.05.2015. Polemika žalovaného o platnosti zmluvy o postúpení pohľadávok z 20.06.2016 nie je pre posúdenie tohto návrhu žalobcov relevantná, pretože touto zmluvou nemohlo dôjsť k postúpeniu pohľadávky žalobcu v 1/ rade, ktorá už bola skôr (t.j. 20.06.2013) postúpená. Teda pre nesplnenie podmienok vyplývajúcich z § 80 ods. 1 až 3 Civilného sporového poriadku je vylúčené, aby súd mohol vyhovieť návrhu z 19.12.2017 doručenému súdu 20.12.2017 na pripustenie vstupu žalobcu v 2/ rade do konania na miesto žalobcu v 1/ rade v jeho priebehu a preto prvým odsekom výroku tohto rozhodnutia súd uvedený návrh zamietol. Predmetom konania vo veci samej je žaloba opierajúca sa o ustanovenie § 42a Občianskeho zákonníka. Vo všeobecnosti účelom odporovateľnosti ako inštitútu občianskeho práva je zabrániť nepoctivým úkonom dlžníka, ktorými zmenšuje svoj majetok (veci, práva a pohľadávky) na úkor veriteľov. Podstatou odporovateľnosti je neúčinnosť právneho úkonu voči určitej osobe, ktorá znamená, že veriteľ môže požadovať uspokojenie svojej pohľadávky z predmetu odporovaného právneho úkonu tak, akoby k tomuto úkonu vôbec nedošlo. Vymáhateľnou je pohľadávka, ktorá má už kvalitu judikovaného práva v zmysle Občianskeho súdneho poriadku, alebo je vykonateľná podľa iných procesných predpisov [zákon č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov, zákon č. 71/1967 Zb., o správnom konaní (Správny poriadok), zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok)]. Najvyšší súd Slovenskej republiky aktuálne pod vymáhateľnou pohľadávkou rozumie takú pohľadávku, ktorá bola veriteľovi priznaná vykonateľným rozhodnutím alebo iným titulom, podľa ktorého možno vykonať exekúciu. Ak totiž odporovacia žaloba slúži na uspokojenie pohľadávky veriteľa v exekučnom konaní, nezodpovedalo by tomuto jej účelu, keby pohľadávka veriteľa nebola priznaná vykonateľným rozhodnutím alebo iným titulom, a teda keby išlo len o pohľadávku „dospelú“ či splatnú, teda žalovateľnú (obdobne aj rozhodnutia uverejnené v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovisk Najvyššieho súdu Českej republiky pod R 12/1998, R 12/2003 a R 5/2007). Ak by totiž pre rozhodnutie o neúčinnosti právneho úkonu bola postačujúca len existencia žalovateľnej pohľadávky, potom by takéto rozhodnutie nemohlo splniť svoj účel, ak by následne (po jeho vydaní) z rozličných dôvodov pohľadávka veriteľa nenadobudla kvalitu vykonateľnej pohľadávky. Išlo by tak len o akademické (teoretické) rozhodnutie, neslúžiace praktickej potrebe ochrany veriteľa. Vydávanie akademických rozhodnutí odporuje jednej zo základných zásad občianskeho súdneho konania, a to zásade efektivity. Ukrátenie uspokojenia veriteľovej pohľadávky predpokladá také skrátenie (zmenšenie) majetku, ktoré bráni uspokojeniu pohľadávky v celom rozsahu alebo aspoň sčasti. Z toho vyplýva, že ten, kto odporuje, musí dokazovať kvalifikované zmenšenie majetku dlžníka. Ďalším predpokladom odporovateľnosti je, že k právnomu úkonu, ktorému sa má odporovať, došlo v posledných troch rokoch, počítaných spätne od urobena úkonu, ktorým sa odporuje; na uplynutie lehoty troch rokov súd prihliada z úradnej povinnosti, pretože nárok na odporovanie zaniká, nepremlčuje sa. Ide o prepadnú (prekluzívnu) lehotu. Podmienkou odporovateľnosti je aj to, že právny úkon bol urobený s úmyslom ukrátiť veriteľa, ak tento úmysel bol druhej strane známy. Musí dôjsť k skutočnému (faktickému) ukráteniu veriteľa. Úmysel ukrátiť veriteľa sa predpokladá pri právnych úkonoch, ktorými boli veritelia dlžníka ukrátení a ku ktorým došlo medzi dlžníkom a blízkymi osobami, resp. osobami vymenovanými v § 42b ods. 3 Občianskeho zákonníka, alebo ktoré dlžník urobil v prospech týchto osôb. Uvedené neplatí, ak druhá strana (blízka osoba)

dlužníkov úmysel ukrátiť veriteľa ani pri náležitej starostlivosti nemohla rozpoznať. Odporovateľnosť možno uplatniť len žalobou alebo vzájomnou žalobou a k vysloveniu neúčinnosti môže dôjsť iba súdnym výrokom; nemožno ju riešiť ako predbežnú otázku iba v odôvodnení súdneho rozhodnutia. Aktívna legitímácia prislúcha ktorémukoľvek veriteľovi, ktorý bol ukrátený napadnutým právnym úkonom, za predpokladu, že má voči dlžníkovi vymáhateľnú pohľadávku. Ak nejde o vymáhateľnú pohľadávku spravidla judikovanú v súdnom konaní, veriteľ v spore o neúčinnosť právneho úkonu nie je aktívne legitímovaný. Pasívnu legitímáciu v konaní, predmetom ktorého je odporovateľný právny úkon, má ten, kto mal z odporovateľného právneho úkonu prospech (§ 42b ods. 2 Občianskeho zákonníka), t. j. ten, kto mal z odporovateľného právneho úkonu prospech alebo v čí prospech bol právny úkon urobený (§ 42a ods. 2). Pasívne legitímovanou je tiež blízka osoba uvedená v § 116 a 117 (§ 42a ods. 3 Občianskeho zákonníka) ako aj právnické osoby vymenované v § 42a ods. 3 písm. b) až d) Občianskeho zákonníka, pri ktorých platí vyvrátiteľná domnienka o úmysle ukrátiť veriteľa dlžníka. Dôkazným bremenom zákon zaťažuje druhú stranu odporovateľného úkonu, keďže ustanovuje, že táto domnienka neplatí len vtedy, ak druhá strana preukáže, že ani pri náležitej starostlivosti nemohla poznať úmysel dlžníka ukrátiť svojho veriteľa. Ak žalovaný (blízka osoba) mieni dosiahnuť zamietnutie žaloby, musí dokazovať vynaloženie náležitej starostlivosti, ktorá však nepostačovala na poznatky o úmysle dlžníka ukrátiť jeho veriteľa. V tejto spojitosti má žalovaný nielen povinnosť tvrdenia, ale aj dôkaznú povinnosť a nadväzne aj dôkazné bremeno. Napokon pasívne legitímovanou môže byť za istých podmienok aj právnická osoba. Právnym dôsledkom úspešnej odporovacej žaloby je, že žalobca môže požadovať uspokojenie svojej pohľadávky z toho, čo odporovateľným právnym úkonom ušlo z dlžníkovho majetku, a preto môže navrhnúť exekúciu napríklad predajom vecí tak, ako keby vec ešte stále vlastnícky patrila dlžníkovi. K návrhu na exekúciu však musí pripojiť rozsudok o neúčinnosti napadnutého odporovateľného právneho úkonu. Ak mali byť teda žalobcovia v danej veci úspešní, bolo v zmysle § 42a a nasl. Občianskeho zákonníka podstatné zistiť, za a) že majú voči dlžníkovi vymáhateľnú pohľadávku, za b) že dlžník v posledných troch rokoch urobil právny úkon, ktorým ukrátil uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky žalobcu, a za c) že žalovaný spadajúci pod definíciu uvedenú v § 42a ods. 3 Občianskeho zákonníka preukázal, že úmysel dlžníka ukrátiť žalobcu nemohol ani pri náležitej starostlivosti poznať. Podmienkou úspešnosti žalobcov v súdnom konaní bolo i to, aby preukázali, že k právnemu úkonu, ktorému sa odporuje, došlo v posledných troch rokoch (ide o prekluzívnu lehotu), ďalej že právny úkon bol urobený s úmyslom ukrátiť veriteľa, ak tento úmysel bol druhej strane známy, pričom úmysel ukrátiť veriteľa sa predpokladá pri právnych úkonoch, ktorými boli veritelia dlžníka ukrátení a ku ktorým došlo medzi dlžníkom a osobami vymenovanými v § 42a ods. 3 Občianskeho zákonníka, alebo ktoré dlžník urobil v prospech týchto osôb. Uvedené neplatí, ak druhá strana dlžníkov úmysel ukrátiť veriteľa ani pri náležitej starostlivosti nemohla rozpoznať. Súd na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalobca v 2/ rade je veriteľom dvoch pohľadávok voči spoločnosti O. U. Z., ktoré boli zabezpečené zmenečným ručením A.. R. E., v priamej súvislosti s ktorým boli vydané právoplatné súdne rozhodnutia priznávajúce pôvodne žalobcovi v 1/ rade právo na zaplatenie sumy 172.425,- eur s príslušenstvom (Zmenkový platobný rozkaz Okresného súdu Prešov č. k. 21Zm/1/2011-36 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 21CbZm/6/2011 z 15.01.2013 a rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 2CoZm/10/2014-316 z 26.06.2014 - táto pohľadávka bola platne postúpená 20.06.2013) a žalobcovi v 2/ rade právo na zaplatenie sumy 26.790,- eur s príslušenstvom (Zmenkový platobný rozkaz Okresného súdu Prešov č. k. 21Zm/21/2010-40 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 21CbZm/7/2011 z 15.01.2013 a rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 7CoZm/3/2014-294, 7CoZm/8/2013 z 26.06.2014). Na základe týchto súdnych rozhodnutí voči A.. R. E., ktoré nadobudli právoplatnosť boli začaté exekučné konania vedené súdnym exekútorom E.. E. R. pod sp. zn. EX 1100/2014 a EX 841/2014 (pred Okresného súdu Bardejov vedené pod sp. zn. 9Er/548/2014 a 6Er/170/2014), v rámci ktorých bola navrhnutá exekúcia predajom nehnuteľností, ktoré sa následne stali predmetom žalobcami odporovanej kúpnej zmluvy, ktorá bola uzavretá 04.03.2015 a do katastra nehnuteľností zapísaná nasledujúci deň, t. j. 05.03.2015. K prevodu v kúpnej zmluve špecifikovaných nehnuteľností došlo niekoľko mesiacov po nadobudnutí právoplatnosti súdnych rozhodnutí, ktorými boli žalobcom judikované voči A.. R. E. práva na zaplatenie peňažných plnení v celkovej sume 199.215,- eur s príslušenstvom a na ich podklade začatých exekučných konaní, pričom sled týchto jednotlivých úkonov vrátane na to reagujúceho konania žalovaného (uzavretie napádanej kúpnej zmluvy) podľa názoru súdu dostatočne preukazuje úmysel žalovaného zmenšiť svoj majetok, ktorý by mohol byť postihnutý exekúciou na úhradu v súdnych konaniach priznaných pohľadávok. Vykonaným dokazovaním bolo tiež preukázané, že žalobcom v 2/ rade odporovaná kúpna zmluva bola uzavretá v posledných troch rokoch pred podaním odporovacej žaloby a že ňou objektívne došlo k zmenšeniu majetku A.. R. E.. Zo skutočností, ktoré vyšli najavo v priebehu konania tiež súd považoval za splnenú aj podmienku zmenšenia dlžníkovho majetku

v takom rozsahu, že by ním bolo ohrozené uspokojenie pohľadávok žalobcu v 2/ rade. Vychádzal pritom z preukazovanej skutočnosti, že A.. R. E. žiadal v konaní o ním podaných dovolaniach proti rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 2CoZm/10/2014-316 z 26.06.2014 a č. k. 7CoZm/3/2014-294, 7CoZm/8/2013 z 26.06.2014 o oslobodenie od súdnych poplatkov, ako aj zo žalovaným produkovaného písomného vyjadrenia k žalobe, ktoré obsahovalo vyjadrenie samotného A.. R. E.U., kde vo vzťahu k svojmu záväzku voči V. L., C..R.. sám uviedol, že úver poskytnutý bankou nie je schopný splácať a že voči nemu je vedené exekučné konanie. Vo vzťahu k naplneniu podmienok pre vyhovieť žalobe voči žalobcovi v 2/ rade súd zároveň dospel k záveru, že v danom prípade vzhľadom na povahu subjektov, medzi ktorými došlo k uzavretiu odporovanej kúpnej zmluvy, na prípad dopadá právna norma obsiahnutá v § 42a ods. 3 písm. d) Občianskeho zákonníka, podľa ktorej možno odporovať právnemu úkonu, ktorým bol veriteľ dlžníka ukrátený a ku ktorému došlo v posledných troch rokoch medzi dlžníkom a právnickou osobou, v ktorej má ďalšia právnická osoba, v ktorej je dlžník alebo osoba blízka dlžníkovi štatutárnym orgánom alebo členom štatutárneho orgánu, prokuristom alebo likvidátorom majetkovú účasť aspoň 34 % v čase, keď sa uskutočňuje tento právny úkon. V danom prípade bolo totiž výpismi z obchodného registra v konaní preukázané, že v čase uzavretia spornej kúpnej zmluvy bola spoločnosť R., C..R.. spoločníkom žalovaného, pričom jej majetková účasť na žalovanom predstavovala 97,74 % (vklad 143.319,40 eur na celkovom základnom imaní vo výške 146.638,- eur), čo je viac ako § 42a ods. 3 písm. d) Občianskeho zákonníka predpokladaný 34 % majetkový podiel. Predsedom predstavenstva obchodnej spoločnosti R., C..R.. (teda členom štatutárneho orgánu) je od 26.08.1998 sám A.. R. E., čo taktiež vyplýva zo žalobcami predloženého výpisu z obchodného registra. Teda v danom prípade bola kúpna zmluva uzavretá medzi A.. R. E. (t. č. dlžníkom žalobcu v 2/ rade) a žalovaným, ktorý je právnickou osobou, u ktorej sa v zmysle § 42a ods. 3 písm. d) Občianskeho zákonníka úmysel ukrátiť veriteľa prezumuje a nie je potrebné ho dokazovať. Preukázanie úmyslu dlžníka ukrátiť veriteľa teda nie je podmienkou odporovateľnosti v prípade, ak dlžník realizoval právny úkon s osobami uvedenými v § 42a ods. 3 Občianskeho zákonníka, alebo v prospech týchto osôb. V takomto prípade sa existencia ukracujúceho úmyslu dlžníka predpokladá ex lege a skutočný úmysel dlžníka pre procesný úspech žalujúceho veriteľa nie je podstatný. Rozhodujúcou skutočnosťou je ukrátenie veriteľa, teda objektívny stav, ktorý svoje právne následky neodvodzuje od subjektívneho motívu (ukracujúceho úmyslu) dlžníka. Zákon v tomto prípade konštruuje vyvrátenú domnienku, že úmysel dlžníka ukrátiť jeho veriteľa tieto osoby poznali; je preto na týchto osobách (ak chcú účinne zabrániť podanej odporovacej žalobe), aby v konaní preukázali, že úmysel dlžníka v čase uskutočnenia ukracujúceho právneho úkonu nemohli poznať ani pri vynaložení náležitej starostlivosti. K účinnému vyvráteniu tejto zákonnej domnienky (v záujme vlastného procesného úspechu) je preto nevyhnutné jednak tvrdenie žalovanej osoby, že dlžníkov úmysel ukrátiť veriteľa ani pri náležitej starostlivosti nemohla poznať, ale najmä preukázanie (splnenie dôkaznej povinnosti) konkrétnych úkonov vynaloženia náležitej starostlivosti. V priebehu konania však žalovaný žiadnym spôsobom nepreukázal skutočnosti svedčiace o tom, že úmysel dlžníka ukrátiť svojho veriteľa nemohol objektívne poznať a v tomto smere tak neunesol dôkazné bremeno, ktorým by zákonnú prezumpciu úmyslu ukrátiť svojho veriteľa vyvrátil. Nárok žalobcu v 2/ rade uplatnený žalobou je preto dôvodný. K obrane žalovaného produkovanej v konaní súd uvádza, že ním neboli vyvrátené podmienky pre vyhovieť žalobnému návrhu voči žalobcovi v 2/ rade. V prvom rade je potrebné konštatovať, že vyjadrenie k žalobe z 03.07.2015 obsahuje len odôvodnenie postupu dlžníka žalobcu v 2/ rade a prezentáciu ním formulovaných dôvodov, pre ktoré malo dôjsť k prevodu vlastníckeho práva k v žalobe špecifikovaným nehnuteľnostiam na žalovaného, uvedené vyjadrenie však neobsahuje žiadne konkrétne dôkazy na preukázanie produkovaných tvrdení. Navyše sa žiada poznamenať, že formulované argumenty už prima facie nevyvracajú splnenie podmienok pre určenie neúčinnosti v žalobe špecifikovaného právneho úkonu, t. j. že ide o právny úkon ukracujúci možné uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky žalobcu v 2/ rade ako veriteľa A.. R. E. ako dlžníkom, ktorý bol zmluvnou stranou napádaného právneho úkonu uskutočneného v posledných troch rokoch pred podaním žaloby s právnickou osobou, u ktorej sa takýto úmysel zákonným ustanovením priamo predpokladá. K ďalšej obrane žalovaného, predloženej v rámci konania ako v návrhu na prerušenie konania, tak aj na pojednávaní konanom 20.11.2017, ktorá sa týka iniciovaných dovolacích konaní voči súdnym rozhodnutiam osvedčujúcim vymáhateľnosť pohľadávok žalobcu v 2/ rade súd uvádza, že využívanie procesných oprávnení niektorej zo strán sporu v pôvodných súdnych konaniach, ktorými bola vymáhateľnosť pohľadávok žalobcu v 2/ rade judikovaná nemá vplyv na splnenie predpokladov odporovateľnosti napadnutého právneho úkonu. Rovnaký postoj zaujíma prvoinštančný súd aj k žalovaným namietanému priebehu exekučných konaní vedených o vymoženie týchto pohľadávok, a jeho tvrdeniam o absencii právoplatných rozhodnutí o ním doručených námietkach, či iných návrhoch. Podstatné totiž je, že v čase vydania rozhodnutia v tomto konaní, pohľadávky žalobcu v 2/ rade sú

preukázané, keďže o ich existencii svedčia právoplatné súdne rozhodnutia priznávajúce toto právo žalobcovi v 2/ rade, pri ktorom bolo súčasne preukázané, že na základe zmluvy z 20.06.2013 je právnym nástupcom žalobcu v 1/ rade (súd z týchto rozhodnutí vychádzal ako z verejných listín). Žalovaný včas a spôsobilými dôkazmi, ktoré ani riadne neoznačil nepreukázal svoje tvrdenia prednesené na pojednávaní z 21.11.2019 o existencii majetku A.. R. E. v takom rozsahu, ktorý by postačoval na úhradu vyššie špecifikovaných vymáhateľných pohľadávok žalobcu v 2/ rade. Rovnako nebol preukázaný zánik týchto pohľadávok, či už ich splnením alebo iným spôsobom, pričom aj z obsahu exekučných spisov tunajšieho súdu sp. zn. 9Er/548/2014 a 6Er/170/2014 nevyplýva, že by k zastaveniu exekúcie malo dôjsť v dôsledku zániku týchto pohľadávok. Súdny exekútor v označených spisoch nevrátil súdu poverenia na vykonanie exekúcie z dôvodu uspokojenia nárokov, pre ktoré boli exekučné konania vedené. Ani v prípade zastavenia exekúcie z dôvodu vyplývajúceho z § 39 ods. 4 v spojení s § 243f ods. 1 Exekučného poriadku v znení účinnom od 23.12.2015 (teda pre nedoplnenie návrhu na začatie exekúcie v lehote 30 dní, zmeškanie ktoré nebolo možné odpustiť) nie je vylúčené podanie opätovného návrhu na vykonanie exekúcie označených judikovaných pohľadávok. Skutočnosť, že odporovateľnou žalobou napádaná kúpna zmluva obsahuje dohodu o kúpnej cene 30.000,- eur neznamena preukázanie podmienky, že v čase podania žaloby ako aj v čase vydania tohto rozhodnutia súdu A.. R. E. disponuje dostatočným majetkom spôsobilým na uspokojenie špecifikovaných pohľadávok, ktorý by odôvodňoval zamietnutie žaloby v plnom rozsahu. Rovnako v konaní nebola včas produkovanými dôkazmi preukázaná majetková hodnota obchodného podielu A.. R. E. v spoločnostiach H. C..R., Š. M. C..R., K. M., R..K..S.. C. H. J., R..K..S., ktorá by mohla vylúčiť splnenie podmienky nedostatku majetku na strane dlžníka pohľadávky, ktorý odporovacou žalobou napadnutý právny úkon uzavrel. Napokon nedôvodné sú aj námietky žalovaného o neplatnosti napadnutého právneho úkonu, podľa názoru súdu ním neboli opísané také zásadné a rozhodujúce skutočnosti, ktoré by dôvodne svedčili pre záver o neplatnosti tohto právneho úkonu. Právna úprava priznávajúca veriteľovi právo odporovať právnomu úkonu ukracujúcemu uspokojenie jeho vymáhateľnej pohľadávky predstavuje špeciálnu právnu úpravu umožňujúcu dosiahnuť stav, ktorý účinky napadnutého právneho úkonu voči veriteľovi budú obmedzené, pričom platná právna úprava s porušením zákazu nakladať s majetkom uloženým súdnym exekútorom nespája sankciu neplatnosti tohto právneho úkonu. So skutočnosťami a právnymi dôvodmi, pre ktoré súd zamietol návrh z 19.12.2017 doručený súdu 20.12.2017 na pripustenie vstupu žalobcu v 2/ rade do konania na miesto žalobcu v 1/ rade úzko súvisí aj posúdenie podmienok vecnej aktívnej legitimácie žalobcu v 1/ rade. Základom úspechu v konaní o určenie, že dlžníkov právny úkon ukracujúci jeho vymáhateľnú pohľadávku je voči nemu právne neúčinný podľa § 42a Občianskeho zákonníka, je preukázanie, že disponuje vymáhateľnou pohľadávkou. Pod vymáhateľnou pohľadávkou sa podľa § 42a ods. 1 Občianskeho zákonníka pritom rozumie taká pohľadávka, ktorú možno exekvovať (teda ktorá je priznaná vykonateľným rozhodnutím súdu alebo iným exekučným titulom). V dôsledku preukázania postúpenia pohľadávky žalobcu v 1/ rade na žalobcu v 2/ rade na zaplatenie kúpnej ceny 344.850,- eur za prevod 605 ks listinných kmeňových akcií s menovitou hodnotou 1.331,08 eur/ks spoločnosti L. J. R. C..R.. zo Zmluvy o kúpe cenných papierov z 22. júna 2009, povinnosť zaplatenia ktorej voči A.. R. E.U. v rozsahu sumy 172.425,- eur s príslušenstvom priznávajú vyššie označené súdne rozhodnutia Okresného súdu Prešov a Krajského súdu v Prešove, je dôvodný záver, že žalovaný v 1/ rade nebol v čase vyhlásenia tohto rozsudku veriteľom žiadnej vymáhateľnej pohľadávky voči A.. R. E. a preto je jeho žaloba na určenie právnej neúčinnosti kúpnej zmluvy zo 04.03.2015, na základe ktorej žalovaný nadobudol od A.. R. E. vlastnícke právo k nehnuteľnostiam špecifikovaným v druhom odseku výroku tohto rozsudku nedôvodná. Z toho titulu bola žaloba v časti žalobného nároku žalobcu v 1/ rade zamietnutá, čo sa odrazilo v treťom odseku výrokovej časti tohto rozsudku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti. Súd spolu s vydaným rozsudkom nezrušil neodkladné opatrenie nariadené Okresným súdom v Bardejove uznesením č. k. 2C/161/2015 z 22.04.2015 v znení zmenenom uznesením Krajského súdu v Prešove č. k. 7Co/301/2015-109 z 28.09.2019, keďže označené neodkladné opatrenie bolo v zmysle § 330 CSP časovo obmedzené len do právoplatného skončenia vo veci samej o určenie neúčinnosti kúpnej zmluvy zapísanej pod Y. XXX/XXXX (čo je toto súdne konanie). V zmysle § 333 CSP toto neodkladné opatrenie zanikne uplynutím času, t. j. dňom právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie v tejto veci právoplatne skončí.

6. Súd prvej inštancie o trovách konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 255 ods. 1 a 2 CSP, v zmysle ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci, pričom ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov

konania súd vychádzal z predpokladu, že na strane žalobcov išlo o samostatné procesné spoločenstvo, kde každý koná sám za seba a súd rozhoduje o každom nároku a povinnosti samostatne (§ 76 CSP). Výrok o trovách konania tak vychádza zo záveru, že žalobca v 2/ rade bol v konaní voči žalovanému procesne úspešný v celom rozsahu, preto mu súd voči nemu priznal plnú náhradu trov konania a naopak žalobca v 1/ rade bol voči žalovanému procesne neúspešný v plnom rozsahu a preto súd žalovanému vzhľadom na jeho úspešnú obranu v konaní priznal voči žalobcovi v 1/ rade nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

7. Proti rozsudku (druhému a štvrtému výroku) podal včas odvolanie žalovaný, pričom ako odvolacie dôvody uviedol ust. § 365 ods. 1 písm. b), teda že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesne práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ďalej podľa písm. d), v zmysle ktorého konanie má podľa názoru odvolateľa inú vodu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, ďalej podľa písm. e), v zmysle ktorého súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a ďalej podľa písm. f), v zmysle ktorého súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a taktiež podľa písm. h), v zmysle ktorého rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Podľa názoru žalovaného súd dospel k záveru, že v predmetnej veci žalobca v 2/ rade sa správne domáha neúčinnosti právneho úkonu poukazujúc na to, že odporovateľný úkon je platný. Zároveň súd v ods. č. 40 odvolania uviedol, že platná právna úprava s porušením zákazu nakladať s majetkom uloženým súdnym exekútorom nespája sankciu neplatnosti tohto právneho úkonu. Žalovaný však tvrdí, že žaloba mala byť zamietnutá z dôvodu, že žalobca v 2/ rade sa nemal domáhať neúčinnosti právneho úkonu, pretože neboli splnené podmienky a predpoklady odporovateľnosti právneho úkonu, za ktoré občianske právo považuje za 1) existenciu právneho úkonu, ktorým sa ukracuje pohľadávka veriteľa, za 2) platnosť odporovateľného právneho úkonu, za 3) vymáhateľnosť pohľadávky veriteľa, za 4) ukrátenie veriteľa, za 5) úmysel ukrátiť veriteľa. Žalovaný zastáva právny názor, že žalobca v 2/ rade mal žalovať neplatnosť právneho úkonu. Žalobca v 2/ rade pri podaní žaloby opieral svoj právny nárok o to, že k prevodu nehnuteľnosti došlo v čase prebiehajúceho exekučného konania vedeného súdnym exekútorom E. E. R. pod č. EX/841/2014 a už v tom čase bol súdnym exekútorom uložený zákaz povinného nakladať s vlastným majetkom. Ak povinný v exekučnom konaní vykonal aj napriek zákazu súdneho exekútora konajúceho podľa exekučného poriadku tento úkon a previedol dotknuté nehnuteľnosti, potom sa žalobca v 2/ rade mal domáhať neplatnosti právneho úkonu. Právna teória uvádza, že v prípade právneho úkonu, ktorý je neplatný nemožno vysloviť jeho odporovateľnosť. Neplatnosť má v takomto prípade vždy prednosť pred jeho odporovateľnosťou, pretože odporovať možno len platnému právnomu úkonu (napr. judikáty NS SR R 44/2004, RO NS ČR z 26.04.2001, sp. zn. 21Cdo/1811/2000, RO NS ČR z 05.03.2008, sp. zn. 30Cdo/2435/2006, RO NS ČR z 22.06.2001, sp. zn. 21Cdo/2088/2000, RO NS SR, sp. zn. 2Obo/166/2008, 5Obo/111/2008, 2Obo/113/2008, ďalej rozhodnutie KS PO sp. zn. 1CoKR/2/2015 a KS BB sp. zn. 25CoKR/3/2013).

8. K odvolaniu žalovaného sa písomne vyjadrili žalobcovia v 1/ a 2/ rade, ktorí uviedli, že rozsudok Okresného súdu v Bardejove považujú za vecne správny, vychádzajúci z náležite vykonaného dokazovania a tiež aj zo správneho právneho posúdenia veci. K tvrdeniu žalovaného, že žalobca sa nemal domáhať neúčinnosti právneho úkonu, pretože na to nie sú splnené podmienky v zmysle Občianskeho zákonníka a taktiež, že žalobca nepreukázal predpoklady spočívajúce v platnosti odporovateľného právneho úkonu, vymáhateľnosti pohľadávky a ukrátenia veriteľa, žalobcovia uviedli, že všetky uvádzané predpoklady boli preukázané s čím sa nakoniec stotožnil aj súd prvej inštancie. Majú za to, že uvedená argumentácia žalovaného je účelová. Podľa názoru žalobcov kúpne zmluvy uzatvorené medzi žalovaným a A. R. E. boli platnými právnymi úkonmi. Žalobcovia rovnako preukázali majetkovú a personálnu prepojenosť medzi osobou A. R. E. a osobami spoločnosti C. C. R. R. K.S., ktorým je žalovaný. Rovnako bola preukázaná aj skutočnosť ukrátenia žalobcov ako veriteľov. V upovedomeniach o začatí exekúcie EX 1100/2014-16 a EX 841/2014-21 bol A. R. E. vyzvaný na predloženie vyhlásenia o majetkových pomeroch, pričom A. R. E. neuviedol žiaden majetok. Jediným majetkom, ktorý bol zistený boli vyššie špecifikované nehnuteľnosti, ktorých sa A. R. E. zbavil ešte počas exekučného konania vedeného pod vyššie uvedenými spisovými exekučnými značkami spôsobom, akým to bolo popísané v žalobnom návrhu zo dňa 12.05.2015. Žalobcovia vo svojom vyjadrení upriamili pozornosť najmä na ust. § 42a Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého veriteľ sa môže domáhať, aby súd určil, že dlžníkove právne úkony podľa ods. 2 až 5, ak ukracujú uspokojenie jeho vymáhateľnej pohľadávky sú voči nemu právne neúčinné. Toto právo má veriteľ aj vtedy, ak je nárok proti dlžníkovi

z jeho odporovateľného právneho úkonu už vymáhateľný, alebo ak už bol uspokojený. Podľa názoru žalobcov je evidentné, že žalobca sa môže domáhať neúčinnosti právneho úkonu, ktorý ukracuje uspokojenie jeho vymáhateľnej pohľadávky aj v prípade, že nárok žalobcu už bol uspokojený. Z tohto dôvodu žalobcovia navrhli rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdiť ako vecne správne a žiadali priznať náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu voči žalovanému.

9. Obe sporové strany nevyužili podanie písomnej odvolacej repliky a dupliky.

10. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa ust. § 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), v zmysle zásad ust. § 470 ods. 1 a 2 CSP, vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konania mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasledujúce CSP bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

11. Na potvrdenie správnosti prvoinštančného rozhodnutia k odvolacím námietkam žalovaného odvolací súd uvádza nasledovné.

12. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

13. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym zistením skutkového stavu a nesprávnym právnym zistením, teda, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

14. K posúdeniu odvolacej námietky týkajúcej sa nesprávneho postupu súdu, spôsobujúceho porušenie práva odvolateľa na spravodlivý proces odvolací súd uvádza, že medzi zložky práva na spravodlivý proces (right to fair trial) možno zaradiť predovšetkým právo na prístup k súdu, právo na súd zriadený zákonom, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na preskúmanie rozhodnutia. Porušenie ktoréhokoľvek čiastkového práva strany sporu postupom súdu síce predstavuje pochybenie súdu. Avšak o naplnenie odvolacieho dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) pôjde iba vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci realizáciu práv strany sporu, dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé. Konkrétne pochybenie súdu preto musí byť hodnotené v kontexte celého konania. Táto odvolacia námietka naplnená nebola, keďže po preskúmaní celého konania pred súdom prvej inštancie nebolo odvolacím súdom zistené porušenie žiadneho čiastkového procesného práva odvolateľa.

15. Pokiaľ sa odvolateľ nestotožňuje s vyhodnotením ním uvádzaných dôkazov, odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že to, že odvolateľ sa s názorom súdu prvej inštancie nestotožňuje, nepostačuje sama o sebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom sporových strán vrátane ich dôvodov a námietok.

16. Odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dokazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam

dokazovania teda spočíva v získaní dôležitých poznatkov, na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci, a z ktorého potom vychádza a ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá stavu veci, je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať súladne s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoj nárok alebo sa bráni proti jeho uplatneniu, prípadne štádia samotného civilného procesu. Pokiaľ sa odvolateľ nestotožňuje s vyhodnotením ňou uvádzaných dôkazov, odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že to, že odvolateľ sa s názorom súdu prvej inštancie nestotožňuje, nepostačuje samo o sebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť Ústavného súdu (II. ÚS/4/94, II. ÚS/3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom sporových strán, vrátane ich dôvodov a námietok. Predmetná odvolacia námietka je nedôvodná, keďže súd prvej inštancie rozhodoval na základe dôkazmi overeného skutkového stavu. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie však nemožno považovať za taký, ktorý by bol okrem iného aj z ústavnoprávneho hľadiska neudržateľný, a teda spôsobilý na jeho derogáciu. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že odvolateľ, aj keď nie explicitne, dostal v konaní pred všeobecným súdom s poukazom na ust. § 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku odpoveď aj na túto námietku. (pozri I. ÚS 343/2020 zo dňa 07.07.2020).

17. K námietke nesprávnych skutkových zistení z vykonaných dôkazov § 365 ods. 1 CSP písm. f) odvolací súd poznamenáva, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoje nárok alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu. K námietke nesprávneho skutkového zistenia z vykonaných dôkazov odvolací súd taktiež uvádza, že vykonané dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Vyhodnotenie vykonaných dôkazov súd uvedie v odôvodnení rozsudku podľa § 220 ods. 2 CSP. Voľné hodnotenie dôkazov súdom prirodzene neznamená ľubovôľu hodnotenia. Súd hodnotí jednotlivý dôkaz z hľadiska jeho dôležitosti, zákonnosti a pravdivosti. Po individuálnej selekcii následne súd hodnotí všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti. K nesprávnym skutkovým zisteniam z vykonaných dôkazov súd dospeje nesprávnym vyhodnotením dôležitosti alebo pravdivosti dôkazov, alebo porušením pravidiel formálnej logiky. Ani táto odvolacia námietka však naplnená nebola, keďže súd prvej inštancie listinné dôkazy nachádzajúce sa v spise vyhodnotil správne, pravdivosť vykonaných dôkazov sporovými stranami napadnutá nebola a súd takto samotné listinné dôkazy ani nevyhodnocoval (nepravdivosť dôkazov) a z odôvodnenia samotného rozsudku sa nejaví žiadne porušenie pravidiel formálnej logiky.

18. K námietke nesprávneho právneho posúdenia § 365 ods. 1 CSP písm. h) odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Z obsahu rozhodnutia súdu prvej inštancie mal odvolací súd za to, že k naplneniu tohto odvolacieho dôvodu nedošlo. Vo vzťahu k aplikácii práva všeobecnými súdmi. Výklad a aplikácia zákonných predpisov zo strany všeobecných súdov (v danom prípade súd prvej inštancie) musí byť preto v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu, ktorým je poskytnutie materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov strán sporu. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení právnych noriem, tak ako ich v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol súd prvej inštancie, neobmedzil toto základné právo v rozpore s jeho podstatou a zmyslom (IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04, II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012).

19. V hlavnej odvolacej námietke žalovaného, že žaloba mala byť zamietnutá z dôvodu, že žalobcovia sa nemali domáhať neúčinnosti právneho úkonu, pretože neboli splnené podmienky a predpoklady pre odporovateľnosť právneho úkonu, a teda sa správne mali domáhať neplatnosti právneho úkonu, keď právna teória uvádza, že v prípade právneho úkonu, ktorý je neplatný nemožno vysloviť jeho odporovateľnosť a že neplatnosť má v takom prípade vždy prednosť pred odporovateľnosťou, pretože odporovať možno len platnému právnemu úkonu, odvolací súd uvádza nasledovne.

20. Odvolací súd má za to, že blokačné účinky procesných úkonov súdneho exekútora voči majetku povinného sa samozrejme musia vzťahovať v prvom rade na samotného povinného. V prípade, že pre dosiahnutie výťažku z zexekvovaného práva alebo inej majetkovej hodnoty povinného zákon predpokladá aj procesné úkony tretej osoby, musia sa reštrikčné účinky úkonov súdneho exekútora vzťahovať aj na túto tretiu osobu. Pre zákaz povinného nakladať so svojím majetkom podliehajúcim exekúcii sa vžil termín inhibitória. Procesná náuka vykladá termín nakladanie s majetkom podliehajúcemu exekúcii extenzívne, preto predmetom zákazu je akékoľvek nakladanie s majetkom, ktorého dôsledkom by bolo znemožnenie alebo sťaženie uspokojenia vymáhanej pohľadávky (napr. zničenie, scudzenie, sťaženie záložným právom, či uzavretie nájomnej zmluvy). Pokiaľ ide o možný následok porušenia zákazu nakladania s majetkom je potrebné uviesť, že exekučný poriadok a ani iný právny predpis neobsahuje určenie sankcie *expressis verbis*. Do úvahy prichádza absolútna neplatnosť právneho úkonu (§ 39 Občianskeho zákonníka), relatívna neplatnosť právneho úkonu (§ 40a Občianskeho zákonníka), alebo jeho odporovateľnosť (§ 42a a § 42b Občianskeho zákonníka). K jednej z týchto troch možností by sa priklonila aj výslovná úprava následku porušenia inhibitória. Záver o absolútnej neplatnosti úkonu povinného porušujúceho všeobecný zákaz nakladať s majetkom je na prvý pohľad na mieste (takýto právny úkon už svojím obsahom a pravdepodobne aj účelom odporuje zákonu, konkrétne § 47 ods. 1 písm. b) exekučného poriadku). Sankcionovanie akéhokoľvek úkonu, ktorým povinný nakladá so svojím majetkom (scudzuje ho, zaťažuje, znižuje možnosť jeho exekučného speňazenia a pod.), pokiaľ ním nebude uspokojená vymáhaná pohľadávka, jej príslušenstvo a trovy exekúcie absolútnou neplatnosťou, by však bolo neprimerané. Povinný môže mať majetok, ktorého hodnota značne prevyšuje predmet konania a scudzenie časti jeho majetku (zatiaľ nezexekvovanej in concreto) nemusí nevyhnutne sťažiť alebo znemožniť dosiahnutie účelu exekučného konania. Relatívna neplatnosť právneho úkonu vyžaduje výslovnú právnu úpravu. Následok úkonu povinného porušujúceho všeobecný zákaz nakladať s majetkom v podobe jeho odporovateľnosti sa javí ako proporcionálnejší, ako absolútna neplatnosť a vo väčšej miere odrážajúci zmysel inštitútu všeobecného inhibitória. K záveru o následku porušenia všeobecného zákazu povinného nakladať s jeho exekvovaným majetkom v podobe len odporovateľnosti takéhoto úkonu sa priklonila aj súdna prax, a to rozhodnutie R 47/2009, pričom sa jedná o rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. novembra 2008, sp. zn. 4Cdo/107/2007. V uvedenom rozhodnutí sa okrem iného uvádza: „Skutočnosť, že povinný porušil zákaz nakladať s majetkom podliehajúcim exekúcii, ktorý uložil súdny exekútor v upovedomení o začatí exekúcie (§ 47 ods. 1 písm. b) exekučného poriadku), nemá za následok neplatnosť právneho úkonu povinného, ktorým tento zákaz porušil, ale vznik práva oprávneného odporovať tomuto právnemu úkonu povinného v zmysle ust. § 42a a § 42b Občianskeho zákonníka a domáhať sa určenia, že ide o právny úkon, ktorý je voči oprávnenému neúčinný.“

21. Z uvedených dôvodov, keďže súd prvej inštancie správne dospel k vyššie uvedeným záverom, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

22. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 396 ods. 1 v spojení s ust. § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku, pričom odvolanie žalovaného bolo vyhodnotené ako nedôvodné, a preto bol priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania žalobcom v 1/ a 2/ rade proti neúspešnému žalovanému v plnom rozsahu.

23. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).